

Renate Dorrestein

EIGEN ROEM STINKT, MAAR HEUS: IK BEN EEN VOORTREFFELIJKE NEP-TANTE

AANWAAIKINDEREN | Het allerleukste in mijn leven? Het feit dat ik zo veel aanwaaï- en aanleunkinderen heb! Kinderen die mij door omstandigheden in de schoot werden geworpen en die soms decennialang zijn blijven plakken, niet omdat we door bloedbanden met elkaar zijn verbonden, maar omdat zij naast hun ouders zin hadden in een andere betekenisvolle volwassene in hun leven. Eigen roem stinkt, maar heus, mensen: ik ben een voortreffelijke nep-tante. Nep-tantes hoeven niet aan opvoeding te doen, een punt in ons voordeel. Wij hoeven geen verstandige en verantwoordelijke maar uiterst impopulaire maatregelen te treffen om het gebroed tot fatsoenlijke lieden te laten opgroeien: wij van het gilde van de nep-tantes zijn er louter voor de fun. In ons ziet het kind zijn eigen verleden, heden en toekomst niet weerspiegeld, wij staan daarbuiten. Wij hebben geen agenda en geen doel, we heffen geen familiale belastingen en we geven ook geen genetische narigheid door. Als ik ooit met wetgevende macht word bekleed, regel ik bij de grondwet dat iedere boreling in ons land meteen een

nep-tante krijgt toegewezen. Een van mijn eigen favoriete aanleuners is de zoon van een hartsvriendin van me. In de wandeling heet hij mijn petekind, hoewel er nooit doophandelingen zijn verricht waarbij hij en ik tot elkaar werden veroordeeld. Inmiddels is hij bijna 30. Toen hij een jaar of 4 was, stond hij een keer aan mijn hand bij een stoplicht. Een van de andere wachtenden zei: "Wat een schattig meisje." In zijn vlasblonde haar droeg mijn petekind namelijk een plastic diadeem uit een kauwgomballenautomaat. Het was een interessant moment. Zou hij gaan muiten en schreeuwen dat hij een jongetje was? Maar hij zei niks en vreedzaam staken we samen over. Ik was verheugd: binnen vier jaar na zijn aankomst op de planeet aarde had ik dit kereltje mijn feministische gedachtengoed blijkbaar al terdege voorgeleefd. Als nep-tante heb je in feite maar één taak: nieuwe gezichtspunten openen. Daar moest ik aan denken toen hij me vanmiddag belde. Het zit hem even helemaal niet mee. Werk niks, liefde niks, en verder een hoop misère. We kletsten een uurtje of wat. Ik gooide me er helemaal in om hem op te vrolijken. Toen ik door mijn tekst heen was, zei hij: "Weet je wat ik zo fijn aan jou vind? Jij zegt het zelf tenminste ook als je leven waardeloos is." Oempf! Niks alleen maar fun. Ons contact is nog waardevoller dan ik al dacht: een kans om van elkaar te leren, eindeloos te blijven leren.

Renate Dorrestein (1954) schrijft al zolang we ons heugen en heeft daarmee van alles gewonnen, bijna gewonnen en overwonnen. In Zin schrijft ze over het leven: de binnenkant en de buitenkant